

ŠKOLNÍ DRBNA

SPECIÁL

Milí čtenáři,

cestovatelský duch nás stále neopouští. .

Letošní ročník soutěže „Napiš pro mě“ byl vyhlášen na téma „Cestování časem“. Skrývá v sobě tajemno minulosti a budoucnosti. Ocítáme se v nekonečném moři fantazie a sci-fi příběhů. Doufám, že i letos, pro vás čtenáře, budou příběhy poutavé a dechberoucí.

Školní drbna

2023/24

Základní škola
Příbram VIII

Napiš pro mě...
2023/2024

Letošní soutěž byla vyhlášena pro tyto věkové kategorie:

4. - 5. ročník, 6. - 7. ročník, 8. - 9. ročník

Jednotné téma pro všechny ročníky:

Cestování časem

V kategorii 4. - 5. třídy:

1. místo: Anna Bernášková, 4.C

Ilustrace:

Zlata Klopotar, 8.D; Aneta Karászová, 1.B

2. místo: Lucie Mertlíková, 4.C

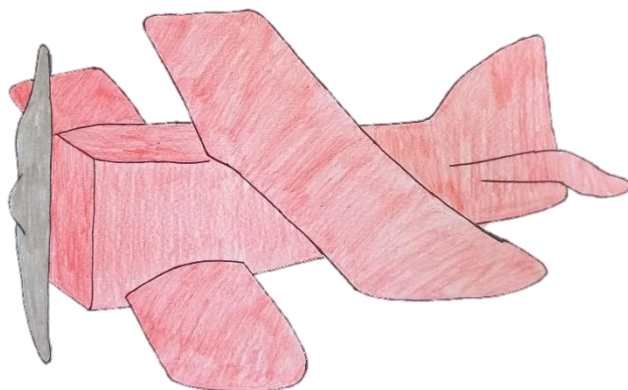
Ilustrace:

Andrea Sloupová, 9.C; Kateřina Stehlíková, 1.D

3. místo: Nela Čedíková, 5.B

Ilustrace:

Filip Stoklasa, 2.B; Kristýna Nyczová, 8.A

V kategorii 6. - 7. třídy:

1. místo: Magda Švarcová, 7.D

Ilustrace:

Stela Doležalová, 3.B; Adéla Duníková, 9.D

2. -3. místo: Štěpán Mertlík, 7. C

Ilustrace:

Leo Torák, 4.C; Barbora Jirásková, 7.A

2. -3. místo: Justýna Kozáková, 7.B

Ilustrace:

Klára Winterová a Tomáš Hynek Mezera, 8.C;
Vojtěch Nedošínský, 2.D

V kategorii 8. - 9. třídy:

1. místo: Tomáš Havel, 9.D

Ilustrace:

Marianna Kokešová, 4.A; Marie Homolková, 6.B

2. -3. místo: Jan Hrušovský, 9.C

Ilustrace:

Magda Sedláčková, Nela Čedíková, 5.B;

Lucie Drahá, 6.C

2. -3. místo: Monika Knolová, 8.C

Ilustrace:

Denisa Zrnová, Lucie Carla Šolýová, 7.C;
Viktorie Novotná, 5.C

Tajemství baletu

Adéla je jedenáctiletá dívka. Její maminka byla baletkou, a proto se i ona věnuje baletu. Jednou měla odjet na dva měsíce do baletní školy Labutí pírko. Moc se jí nechtělo, ale když zjistila, že tam bude i její kamarádka Chloe, začala se i těšit.

Když jsem dorazila do budovy školy, zavolali mě do ředitelny. Přišla jsem, ale nikdo tam nebyl. Rozsvítla jsem a šla ke stolu. Tam jsem uviděla malou hrací skříňku. Otevřela ji a chvíli poslouchala. Pak jsem si všimla, že někdo vchází do dveří... Byla to Chloe, taky se šla zapsat. Čekaly jsme tedy společně na paní ředitelku. Ta se objevila náhle, zapsala nás a nějakými dveřmi vzadu zmizela pryč. Zkoušela jsem tam nakouknout, ale nic vidět nebylo.

S Chloe jsme se šly tedy vybalit na ubytovnu a trochu si odpočinout po dlouhé cestě. Náhle se ozval rozhlas a paní ředitelka oznamovala: „Dobrý den všem. Žádám vás, abyste byli všichni v jednu hodinu na dvoře. Děkuji.“ Podívala jsem se na hodinky a vidím, že je to za 20 minut. Probudila jsem Chloe a vše jí řekla. Seběhly jsme dolů a vyšly na dvůr. Když tam byli všichni, promluvila paní ředitelka: „Vítejte v baletní škole Labutí pírko, kde zažijete soustu dobrodružství.“ „Chloe, pojď, chci ti něco ukázat!“

Tiše jsme se vytratily a šly do ředitelny. Tam jsme opatrně otevřely dveře do tajné místnosti paní

ředitelky. Bylo tam velké zrcadlo. Chloe slyšela nějaké štěkání a z jedné skříně se vyřítilo štěně. Přečetla jsem jméno na obojku „SMILE“. Chloe viděla na zrcadle stejný tvar, jako byl na známce obojku. Vzaly jsme štěně, sundaly mu obojek a vložily známku do obrazce na zrcadle. Najednou jsme se začaly zmenšovat, zrcadlo se otevřelo a vcuclo nás i se štěnětem. Po několika kotrmelcích v portálu, což bylo vlastně zrcadlo, jsme se objevily na rozkvetlé louce přímo před velkou halou. Na ní stál nápis PARKINSOVA BALETNÍ ŠKOLA. Zarazila jsem se, protože mi maminka vyprávěla, že právě na téhle škole kdysi studovala, ale školu poté zbourali. Zlatou bránou jsme vešly do krásného dvora vyzdobeného květinami.

Před námi se objevila starší paní a zeptala se: „Koho hledáte? Jestli ředitelnu, ta je támhle vpravo.“ Když jsme šly dlouhou chodbou, viděla jsem na stěně obrazy baletek, které tu dřív tančily. Viděla jsem i obraz své maminky. V ředitelně jsme se dozvěděly, že za týden se koná důležité představení. Cestou ven jsme potkaly učitele baletu a ten řekl: „Ahoj, Evo.“ „Kdo je Eva?“ zeptala se mě Chloe. „Tak se přeci jmenuje moje maminka.“ šeptala jsem jí do ucha. „Evo, jsem rád, že jsi v pořádku. Přijď na trénink, tančíš hlavní roli.“ připomněl učitel. „Ach jo, kde to jsme?“ špitla jsem. „Asi v minulosti a tebe si tu spletli s tvou maminkou.“ dodala Chloe.

Maminka byla tenkrát zraněná a její roli musela nahradit jiná dívka. Teď jsem tu ale já a mamince jsem k nerozeznání podobná. Napadl mě plán. Jdu do toho! Začala jsem pilně trénovat a po čtyřech dnech bylo vidět velké zlepšení. Vystoupení bylo za dveřmi a já byla velmi nervózní. A pak to přišlo. Oblékla jsem si svůj bílý kostým a vyšla na jeviště. Začala hrát hudba a já se vznášela jako motýl. Po skončení představení jsem sklídila obrovský potlesk a rychle utekla do šatny, aby nikdo nic nepoznal. Tam na mě čekala Chloe a řekla mi, že naše štěně se ztratilo. Vydaly jsme se ho hledat, nemůže zůstat v minulosti a my také ne. Po dvou hodinách jsme ho našly schované v keři s kuřetem, které ukradlo z jídelny.

Pak Chloe řekla: „Bylo to hezké dobrodružství, ale musíme se vrátit domů. Ale jak?“ Šly jsme po úzké cestě a najednou jsem uviděla třpytivý kámen. Dotkla jsem se ho a jen tak tak jsem stihla vzít štěně do náruči a Chloe za ruku. Zmizely jsme. Po dalších deseti kotrmelcích jsme vypadly na koberci v ředitelně. Sešly jsme po schodech na dvůr a všimly si, že všichni stojí stále na stejných místech. I když jsme zažily dva týdny v minulosti, v současnosti uběhlo sotva pár minut.

Když jsem se po dvou měsících vrátila z baletní školy domů, všechno, co jsem zažila, jsem zapsala do svého deníčku. A když jsem šla spát, nechala jsem si o tom všem zdát.

Anička Bernášková, 4.C

Ilustrace: Zlata Klopotar, 8.D

Aneta Karászová, 1.B

Pan Jimikl

Žila byla jednou jedna devítiletá holčička jménem Klárka. Když si šla jednou hrát s kamarádkami ven, zakopla o kámen. Hodila s ním, protože byla naštvaná. Pak si ale všimla, že je na něm zespoda něco napsáno. Přečetla první slovní spojení „KOLADO SEVI.“ Najednou se ocitla někde úplně jinde! Něco jí to připomínalo... Jako kdyby tu už někdy byla. Vtom uviděla svůj dům. Podívala se oknem dovnitř a uviděla sebe jako miminko. Najednou byla zase v parku s kamarádkami a nechápala, v ruce držela kámen. Všimla si, že je tam i druhé slovní spojení a přečetla ho: „VÍMA SUDO.“ Ocitla se opět někde jinde. Dům sice vypadal stejně, zahrada taky, jenom tam nebyly její kamarádky. Podívala se dovnitř oknem a viděla sebe, ale byla jiná. Měla mikádo, jiný pokoj a vypadala tak na patnáct let. A pak jí došlo, že díky těm slovním spojení se může ocitnout v jiné době!

Vrátila se do současnosti za svými kamarádkami, které nic nepoznaly. Řekla jim: „Já už půjdu domů, mějte se.“ Utíkala do svého pokoje a zamyslela se. Přemýšlela, do jaké doby by se chtěla teleportovat. Řekla si totiž, že takovou příležitost nemůže nechat jen tak plavat.

Pak si vzpomněla, že když se narodila, nepoznala maminku. Táta jí říkal, že umřela, ale Klárka tomu nevěřila. Teleportovala se tedy zpátky do minulosti do okamžiku svého narození. Pro maminku si právě někdo přišel. Muži vypadali jako bodyguardi a odvedli ji pryč. Klárka je sledovala až k velikému domu, pak zmizeli uvnitř. Klárka proklouzla dveřmi těsně předtím, než se zavřely. Bodyguardi se ohlíželi, jestli je nikdo nesleduje, ale Klárka se

schovávala tak, aby ji neviděli. Když se zastavili ve velkém sále, Klárka vklouzla pod stůl a čekala, co se bude dít. Náhle se ozvalo: „Pane Jimikle, máme ji.“ „Skvělé, odveďte ji do laboratoře.“ řekl profesor v plášti. V laboratoři bylo plno chemikálií, vědců a utrápených zvířat. Klárčinu maminku bezcitně hodili na lehátko. Za chvíli tam přišel profesor Jimikl a řekl: „Přátelé, můžeme začít. Udělejte test, jestli je to ta pravá.“ Jeden vědec mamince odebral krev a pak se vzorkem krve udělal něco na počítači. „Je to ta pravá, pane profesore,“ ozvalo se od počítače. „Výborně, vážení, můžete začít. Ale počkejte, až odejdu, raději se na to nebudu dívat.“

Když profesor Jimíkl odešel, jeden z vědců nabral do stříkačky nějakou světle modrou vodičku. V tu chvíli si Klárka řekla, že musí zasáhnout! Vzala klíč, kterým se utahují matice, a toho vědce praštila po hlavě. Vypukla panika. Nějakému muži vzala z kapsy telefon a zavolala policii. Maminku vzala za ruku a přečetla z kamene slovní spojení, které bylo uprostřed „KÁLU PASTFUL.“ Ve chvílce stála Klárka u sebe v pokoji, ale maminka nikde. Pak uslyšela z kuchyně známý hlas: „Klárko, pojď se nasvačit.“ Klárka vyběhla z pokoje, maminku objala a řekla: „Mami, já jsem tak ráda, že už jsi tady.“ Maminka ji pohladila po vlasech a odpověděla: „Vždyť já jsem tu byla vždycky.“

Lucie Mertlíková, 4.C

Ilustrace: Andrea Sloupová, 9.C

Kateřina Stehlíková, 1.D

Záhadný portál

Ahoj, jmenuji se James. Je mi 11 let a bydlím v malé vesničce nedaleko přírodních vodopádů. Již od mala mi bylo vyprávěno mými rodiči, že na takových místech se stávají podivuhodné věci. Nikdy jsem tomu moc nevěřil, ale příběh, který vám chci vyprávět, je toho vlastně důkazem.

Byl pátek a já jsem se rozhodl, že si dojdu půjčit nějakou knihu do naší malé útulné knihovny na okraji vesnice. Hned u dveří mi bouchla do očí kniha o vesmíru. Rozpačitě jsem si ji půjčil a rychle utíkal domů, abych si ji mohl přečíst. Sedl jsem si do svého oblíbeného křesla a opatrně ji otevřel na první straně. Byl tam obrázek se všemi planetami sluneční soustavy. Byl krásně namalovaný a úplně mě paralizoval svými detaily. Pokusil jsem se je všechny vyjmenovat jako ve škole a vtom se stalo něco zvláštního. Zhasla všechna světla a začal se trást nábytek. Lekl jsem se a pustil knihu z ruky. První myšlenky jsem měl na zemětřesení, které bývá v naší oblasti časté, ale to to nebylo. Kniha se začala zvětšovat a z obrázku proudila zvláštní energie doprovázená silným světelným zářením. Bylo to jako polární záře. Ta energie mě celého pohltila a vtáhla dovnitř. Chvíli jsem nic neviděl, ale potom se udělalo jasno a já se ocitl v obrovské raketě, která poletovala uprostřed ničeho. Všude venku byla tma a nebylo vůbec nic vidět. Snažil jsem se raketu ovládat, ale nešlo to. Řítil jsem se do neznáma. Vtom jsem narazil do něčeho obrovského a začal padat směrem dolů. Začal jsem trochu panikařit a po nějakém čase, který nedokážu odhadnout, jsem dopadl na zem. Pokusil jsem se vylézt z rakety, abych se podíval, kde to vlastně jsem. Jenže nic tu nebylo, poletoval tu jen záhadný prach. Prošel jsem se a zjistil, že asi 90 metrů od místa, kde jsem přistál, je obrovský nápis. Bylo tam napsáno: „Zde si můžete splnit svoje největší přání.“ Zamyslel jsem se a pak mi došlo, že moje největší přání je to, abych mohl vidět všechny planety. Kvůli tomu mám přece i svou nově zapůjčenou

knihu ve svém pokoji. Toto ale nebyl můj pokoj a pode mnou začala praskat zem, na které jsem stál. Zpanikařil jsem a běhal dokolečka jako o život. Nebylo to k ničemu. Propadl jsem se ještě hlouběji! V té

tmě jsem jen těžko rozeznal, že je pode mnou další portál. Znovu se opakovala stejná situace. Tentokrát se mi podařilo spatřit své milované planety. Stál jsem přímo uprostřed obrázku v knížce. Byla to nádhera. Byl to můj živý sen. Prohlížel jsem jednu po druhé a fascinovaně studoval všechny detaily. Nádhera!

Jak jsem je postupně opět pojmenovával, ozvala se velká rána a já zavřel oči leknutím. Jaké to bylo překvapení, když jsem je znovu otevřel. Seděl jsem ve své křesle ve svém pokoji. V ruce jsem svíral knihu o vesmíru a na zemi ležela vylitá sklenička od pití. To bylo neuvěřitelné. Já tam byl! Ve vesmíru! Možná, když člověk opravdu něco hodně chce, vyplní se mu to.

Možná budu astronautem!

Nela Čedíková, 5.B

Ilustrace: Filip Stoklasa, 2.B

Kristýna Nyczová, 8.A

Hodinky budoucnosti

Už když vstoupili na zahradu, měla Líba divný pocit. Jako by nesměla jít dovnitř, ale zároveň musela. Stejně ale neměla na výběr. Podívala se na Bětku a na Nikču, jestli náhodou necítí to stejné. Ty ale šly s rodiči dovnitř. Líba si povzdechla a šla za nimi. Už teď ale litovala, že sem šla.

Rodiče se Líby doma ptali, jestli chce s nimi jet vyklízet dům po dědečkovi, který nedávno zemřel, nebo jestli chce jet na skautskou výpravu. Na výpravu se sice moc těšila, ale zajímalo ji, jak vypadá dům jejího dědečka, kterého moc neznala. A proto byla teď tady.

Mezitím, co rodiče vyklízeli kuchyň, se sestry rozhodly, že půjdou prozkoumat půdu. Vyšly po starých dřevěných schodech. Na půdě byla tma jako v pytli, proto Bětko rozsvítila baterku. Všude byly pavučiny a zaprášené krabice. „Já se chci taky podívat.“ kňourala Bětko, která holkám svítila. Nikča si povzdechla a pustila Bětku ke krabici, kterou otevřela. Líba si zaujatě prohlížela staré hodinky, které našla v jedné z desítek krabic. „Co to máš?“ zaujalo to Nikču. „Ty jo, ty by se daly dobře prodat.“ přidala se Bětko. „Ale jdou pozadu,“ dodala Líba, „zkusím je přeridit.“ Bětko a Nikča se k ní natlačily. Líba otočila kolečkem na přerizení. Překvapilo ji, jak to jde lehce. Najednou se jí zatočila hlava.

„Holky, kde jste?“ zakřičela. „Co se to s námi děje?“ zeptala se zmateně Nikča. „Mně se hrozně točí hlava.“ stěžovala si Bětko. Najednou se holky svalily na sebe na hromadu. „Kde to sakra jsme?!“ řekla nechápavě Líba, která se vzpamatovala jako první. „Slezte, prosím, ležíte na mě.“ zakřičela naléhavě Nikča. Bětko si sedla a chystala se zvednout, když se najednou ozvalo šplouchnutí a Bětkin křik. Až teď holky zjistily, že jsou na obrovském lehátku v zahradním bazénu. Než ale stihly něco udělat, převážily se a spadly do bazénu také. Líbě došlo, že drží ty dědovy hodinky. Rychle vyplavala a vyhoupla se na okraj bazénu. Na hodinkách uviděla číslo 2066. „Holky, asi mi to došlo.“ řekla. Sestry se na ni zvědavě podívaly. „Jsme v budoucnosti!“ řekla jim. Bětko s Nikčou vykulily oči. Čekaly snad všechno, ale tohle ne.

„Musíme se rychle vrátit!“ řekla Nikča. Najednou ale hodinky praskly. „Jejda, asi se rozbily, protože byly v tom bazénu.“ řekla vydešeně Líba. „Pojďme do hodinářství.“ navrhla Bětko. Holky lepší nápad neměly, a tak si Bětko chtěla zapnout mobil, aby se podívala, kde je nejbližší hodinářství. Ten ale zapnout nešel. Nefungovaly ani mobily zbylých dvou sester. „Musíme se někoho zeptat.“ řekla Líba. Nenápadně se vytratily ze zahrady a vyšly na ulici.

Najednou kolem nich něco proletělo. „Ty krásu, to jsou ta létající auta, která se začínají vyrábět.“ nestačila se divit Nikča. Chvilku tam jen tak stály a koukaly na svět, který je čeká za 43 let.

Po chvilce se vydaly směrem, kudy jezdila, tedy spíš létala auta. Došly do centra města, aniž by se musely někoho ptát.

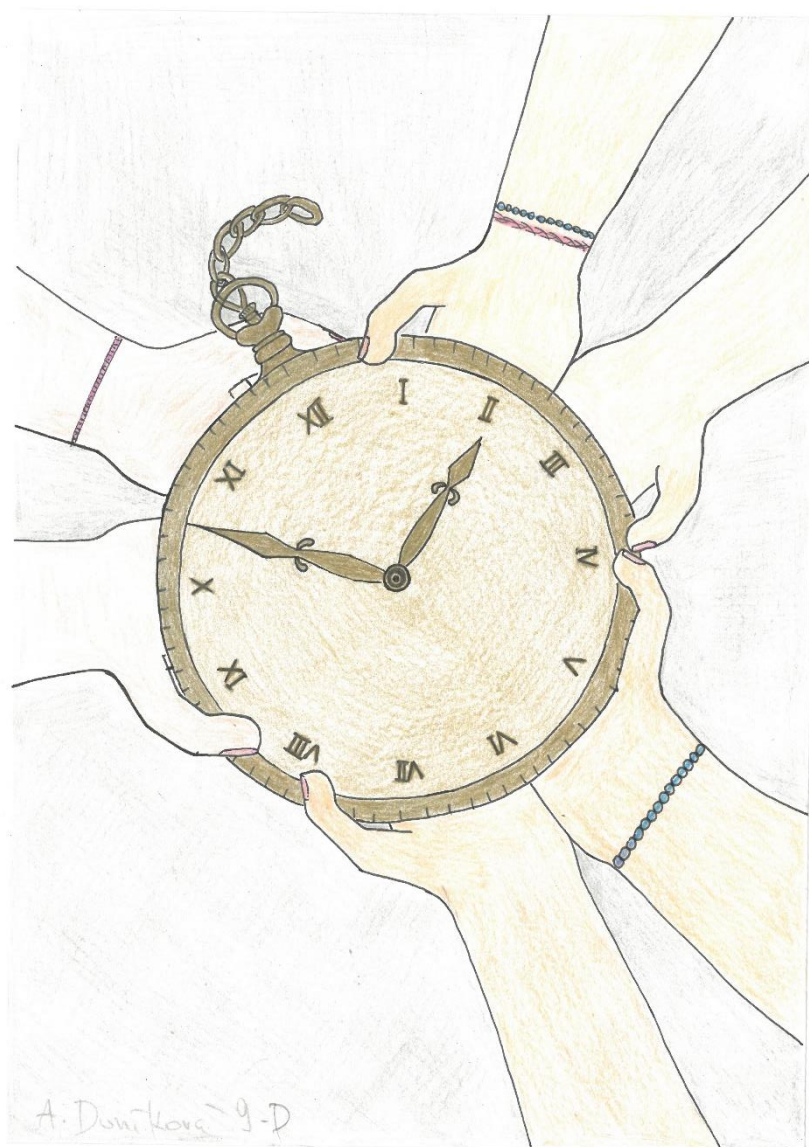
Když vešly do hodinářství, zjistily, že tam místo člověka pracuje robot. „Dobrý den, co si přejete?“ zeptal se lidským hlasem robot. „Opravit tyto hodinky, prosím.“ řekla robotovi Bětko. Když je položila na

stůl, robot si je naskenoval. „Toto je starší model hodinek, nevím si s nimi rady, zavolám pomoc.“ řekl robot.

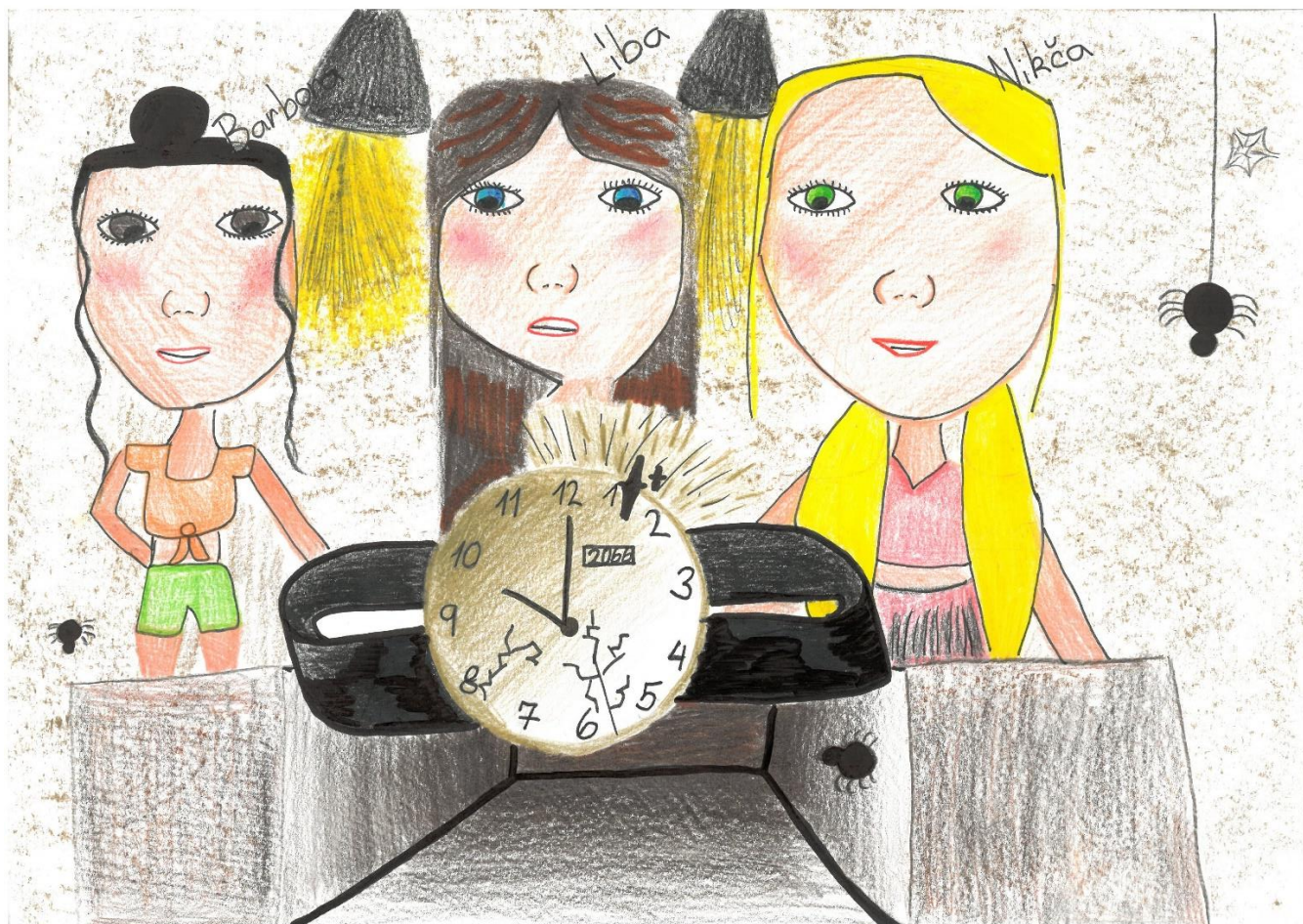
Už za deset minut se před hodinářstvím objevilo auto a vystoupila z něj mladá paní. „Tak ukažte.“ řekla a vzala si ze stolu hodinky. Zkoprněla. „Tyto stejné hodinky,“ zarazila se, „mám také.“ Sestry zatajily dech. „Ale mamka mi říkala, že je má jen naše rodina.“ dodala hodinářka. Sáhla do kabelky a vyndala z ní hodinky. „Jsou úplně stejné!“ řekla ohromeně. „Ale to znamená,“ zamyslela se, „že jedna z vás je moje maminka.“

Sestry se na sebe zmateně podívaly. Tohle opravdu nečekaly. „Jak se jmenoval váš pradědeček?“ zeptala se pro jistotu Nikča. „Mikuláš Karásek.“ odpověděla hodinářka. „To je náš dědeček!“ řekla ohromeně Bětko. „Hustý! A je to potvrzené.“ dodala hodinářka. „Já jsem Barbora Součková.“ představila se sestrám a pak se podívala na Líbu a zeptala se: „Ty jsi Liběna, že?“ zeptala se. Líba nejistě přikývla. „Ahoj, mami!“ řekla jí Barbora a usmála se na ni. Líba vykulila oči. „A jak se jmenuje tvůj otec?“ zeptala se Bětko ze zvědavosti. „Nikolas Souček.“ odpověděla Barbora. Líba zčervenala a Nikča s Bětkou se začaly smát. Barbora nechápala. „Nikolas Souček je Líby spolužák.“ vysvětlila Barboře Nikča. To už se smála i Barbora. „Tak jo, holky, myslím, že stačilo. Vyměním vám vaši rozbitou součástku za součástku ze svých hodinek, ať můžete zpět do svého času.“

Už za patnáct minut byla součástka vyměněna a sestry se mohly vrátit. Rozloučily se s Barborou a Líba přeřídila opravené hodinky. Holkám se zatočily hlavy a objevily se na dědečkově půdě. Podívaly se na sebe a bylo jim jasné, že o tomhle dobrodružství nikdy nikomu nepoví.

Magda Švarcová, 7.D

*Ilustrace: Stela Doležalová, 3.B
Adéla Duníková, 9.D*

Útok robotů

Stál jsem před ohořelými zbytky našeho domu a vzpomínal jsem na ten poslední večer, kdy jsem viděl své rodiče. Když tu náhle jsem si vzpomněl: „Ty hodinky!“ Ten večer, kdy jsme vyhořeli, mi rodiče dali staré hodinky s velkými ručičkami a jinými podivnými znaky. Nevěnoval jsem tomu pozornost, ale teď, když nad tím přemýšlím, si říkám: „K čemu asi byly? Jen tak by mi je rodiče nedali.“ Začal jsem běhat po troskách a hledal jsem je. Shořet přece nemohly. Hledal jsem již přes hodinu a pomalu jsem ztrácel naději, když tu náhle jsem viděl, jak se pod zbytky střechy něco blýská.

Ze začátku jsem si myslel, že je to jen další mince nebo šperk, kterých měla matka doma mraky, když jsem ale došel k té věci blíž, zaradoval jsem se. Byly to ony velké staré hodinky. Přitiskl jsem si je k uchu

a zaposlouchal jsem se. „Netikají, ty hodinky netikají.“ pomyslel jsem si. Hledal jsem je hodiny a ony ani nefungují. Projel mnou vztek a praštil jsem hodinkami o zem.

Vtom to najednou udělalo: „Vžummm!“ Hodinky se rozevřely a vtáhly mě do sebe. Když jsem se probral, hlava se mi točila jako o závod, ale nedokázal jsem určit, kde to jsem. Začal jsem se rozhlížet kolem sebe a zjistil jsem, že ležím na hromadě odpadků. Byl jsem na nějakém náměstí v zapadlém městě. Bylo zde mnoho lidí. Ne, nebyli to lidé, ale roboti, kteří jako lidé vypadali. Roboti něco křičeli, moc jsem jim nerozuměl, ale najednou jsem zaslechl: „Pst, psst!“ Otočil jsem se a uviděl jsem, že za hromadou sedí nějaké děti asi mého věku. Šeptaly: „Rychle pojď za námi, než si tě všimnou!“ Začal jsem opatrně slézat z hromady.

Dolezl jsem k nim. „Co se to tu děje?“ zeptal jsem se. „Ty asi nejsi zdejší, že?“ oponovala mi dívka a dva kluci za ní pokyvovali hlavou. Děvče se zamračilo a začalo povídat: „Umělá inteligence. Ti roboti chtějí, aby lidé neměli žádná práva, a to už jich máme velice málo. Nemůžeme s nimi chodit ani po společných ulicích, proto nám udělali náš vlastní svět, kde je chudoba, hlad a depresivní prostředí.“ „Aha, takže se jim vyvíjení robotů vymklo z rukou.“ pomyslel jsem si. „V jakém roce vůbec jsem?“ „Jsi v roce 3053.“ řekla dívka s otázkou: „A kdo vlastně jsi?“ „Já jsem z roku 2023, vtáhly mě hodinky a teď jsem se probudil tady.“

V tu chvíli jsem si vzpomněl na hodinky, sáhl jsem do kapsy a oddychl si, hodinky tam jsou. „Musíš nám pomoci. Když to vyhrají a starý král to přijme, budou z nás všech otroci!“ „Jak bych vám mohl pomoci? Jsem jen prostý člověk, nemám žádné superschopnosti. I když mám hodinky, které mě sem dostaly, možná by nás mohly vzít zpátky do doby, kdy se dostalo robotům plných práv.“ „To by šlo.“ odpověděla dívka a dodala: „Bylo to přesně před 100 lety, kdy byl vynalezen první robot.“ „Musíme ho zničit!“ řekli jsme všichni jednohlasně.

Vyndal jsem hodinky z kapsy a začal jsem točit kolečkem na jejich boku. Na hodinkách se posouvala čísla, až došla ke stovce. Zmáčkl jsem knoflík a všichni jsme rázem zmizeli.

Otevřel jsem oči, všichni ostatní kolem mě se ještě neprobrali. Byli jsme v nějakém domě, smrdělo to tam zatuchlinou a plísní. Nalevo se něco pohnulo a já jsem se prudce otočil a všiml si zvedající se dívky. „Kde to jsme?“ zeptala se. „Nevím. Asi v nějakém starém domě. A abych nezapomněl, já jsem Jayce.“ „Já jsem Katarina a tihle dva za mnou jsou Olaf a Viktor.“ představila se a ukazovala na chlapce za sebou.

Viktor vykoukl z okna a rozkřikl se: „Jsme na náměstí Da Cloes, tam jsi nás potkal.“ „Je to tu přesně takové, jak to vyprávěl děde Lucas. Právě tam představují prvního robota, který pomůže k vyvinutí dalších.“ řekl Olaf jedním dechem. „Musíme jednat.“ zavelel jsem a vyběhli jsme z domu.

„Musíte to zničit.“ zakřičela Kate na starostu a začala se s Olafem prodírat davem. „A proč bych měl?“ zeptal se starosta a pokračoval s představováním robota. „Roboti nás začnou utlačovat a až do jednoho vymřeme. Bude to jen vaše chyba.“ „Mlč,“ řekl starosta, „nebo tě dám odvést.“ Olaf neudržel nervy na

uzdě, vyběhl na podium, popadl robota a začal s ním mlátit o podlahu, až z něj začaly létat součástky. „Uteč, Olafe!“ křikla Kate. Olaf nechal robota robotem a začal utíkat, my jsme se k němu postupně přidávali.

Utíkali jsme dobrou chvíli, než jsme se otočili na starostu, který ležel v troskách robota a posílal vojáky nás hledat. „Zvládli jsme to, ale teď rychle pryč!“ zavelel jsem. Vytáhl jsem hodinky z kapsy, přetočil je na stovku a zmáčkl knoflík jednou, podruhé, potřetí. Ale nic se nedělo. Přiskočila Kate, zmáčkla knoflík a v tu chvíli nás hodinky vtáhly a všichni jsme odletěli.

Po odcestování do jejich doby jsem se s nimi rozloučil a odletěl do té své. Teď žiju normální život, našel jsem si manželku a vzpomínám, jak jsem zachránil svět před katastrofou.

Štěpán Mertlík, 7.C

Ilustrace: Leo Torák, 4.C

Barbora Jirásková, 7.A

Záhadná skříň

Byl jednou jeden sirotčinec. Jmenoval se U Bříz a žila tam spousta dětí. Byli tam hnědovlasé dívky, černovlasí chlapci a ještě malá batolata. Mezi nimi byl malý zvědavý nevýrazný chlapec jménem Karlík. Karlík měl kudrnaté zrzavé vlasy, měl pihy na obličeji a hnědé oči. Byl to moc zvědavý kluk s obrovskou fantazií. Celé dny si většinou kreslil. Neměl žádné kamarády, protože ho do party nikdo nebral. On byl totiž něčím jiný, byl výjimečný.

Jeho narozeniny už se blížily a jedině, co si Karlík přál, byl domov a rodina, která by ho milovala. Přál si to každým dnem, ale stále se nic nedělo. Chodila tam spousta lidí, ale nikdy si ho nikdo ani nevšiml.

Jednoho dne přišel do sirotčince starší vysoký pán, který měl šedé huňaté vlasy a dlouhý kabát až k zemi. Karlík ho zvědavě sledoval. Všechny děti se ho bály a nechtěly, aby si je tento stařík adoptoval. Děti byly zlé, a tak šly za Karlíkem a strčily ho na zem. Stařík se otočil a pomohl Karlíkovi vstát. Zeptal se ho, jak se jmenuje. Karlík tichým hláskem odpověděl: „Karlík, pane.“ „To je roztomilé jméno, já jsme Josef Williams.“ řekl stařík. K panu Williamsovi rychle přiběhla paní vychovatelka a začala se omlouvat: „Strašně se vám omlouvám, pane Williamsi, provedl vám něco? Pojd'te, zavedu vás za lepšími dětmi.“ Williams řekl, že nechce, a zeptal se Karlíka, zda z nich může být rodina. Karlík nadšením řekl: „Ano.“

Když si Williams Karlíka adoptoval a přivedl ho domů, zavedl Karlíka do jeho pokoje. Cestou do pokoje mu říkal o pokoji na konci chodby. Jasně mu vysvětloval, ať tam nechodí.

Druhý den pan Williams řekl Karlíkovi, že se brzy vrátí, ale že musí odjet do města. Karlík řekl: „Ano, pane Williamsi.“ „Říkej mi Josefe.“ pousmál se stařík a odešel. Karlík byl strašně zvědavý, co je v místnosti na konci chodby. Věděl, že tam nesmí, ale neposlechl.

Když vešel do místnosti, byla tam jen stará skříň, ze které šly divné zvuky. Karlík došel až ke skříni a otevřel ji. Hrozně ho zajímalo, co všechno v sobě skříň skrývá. Karlíkovi to nedalo a vešel dovnitř. Šel dál a dál, ale ta skříň stále nekončila.

Najednou vstoupil na něco měkkého a vlhkého. Byly tam stromy. Vůbec nevěděl, kde je. Ale ze zvědavosti šel dál. Po nějaké době, co šel, se ocitl v nějakém městečku. Bylo to tam velmi moderní. Byla tam spousta domů, obchodů a lidí. Karlík se procházel po městě a vůbec mu nešlo do hlavy, kde je.

Vypadalo to tam jako v městečku, kde žije, ale přesto to tam bylo úplně jiné. Bylo to tam velice moderní. Karlík potkal paní a zeptal se jí, v jakém se nachází roce. Paní odpověděla: „No, v roce 2075.“ Karlík se zděsil a pospíchal zpátky do skříně, domů. Každou chvíli se měl Josef vrátit.

Když Josef přišel domů, Karlík seděl u stolu zakoukaný do jednoho místa. Josef se ho zeptal, jestli se něco děje. Karlík se hned vzpamatoval a dělal, jako by se nic nestalo. Bylo už pozdě večer a Karlík už měl jít spát. Zalehl do postele a celou noc nespál, protože pořád přemýšlel o té skříni.

Další den Josef odešel do města a Karlík okamžitě běžel ke skříni. V noci ho napadlo, že se může zkusit dostat do minulosti a najít své rodiče. Vlezl do skříně a přál si objevit se v domě, kde žili jeho rodiče. Šel skříni a vešel do domu. Když se zorientoval, věděl, že je nahoře v patře. Šel ke schodům a pár jich sešel. Přes zábradlí potichu sledoval své rodiče, kteří byli v obýváku. Viděl tam sám sebe. Před pár hodinami se narodil. Karlík viděl, že ho rodiče milovali. Ukápla mu slza.

Do skříně chodil každý den, když Josef odešel, a sledoval své rodiče den po dnu. Jednou našel ten den, kdy už mu byl rok a rodiče ho dávali do sirotčince. Karlík za nimi běžel celý uplakaný a ptal se jich, proč to dělají. Rodiče se na něj rozhozeně dívali a ptali se ho, co je zač. „J-j-já jsem Karlík, váš syn.“ řekl a začal jim vyprávět, kdo je a jak se k nim dostal. Když to rodičům dovyprávěl, začali mu vysvětlovat, že dluží spoustu peněz jednomu zlému pánovi, ale peníze nemají, takže si je vezme do otroctví a časem je připraví o život. Karlík se hrozně rozbrečel a nechtěl odejít. Rodiče ho objali a doprovodili ho ke skříni. Ubrečený Karlík vešel do skříně, a když jí prošel, zaběhl do svého pokoje. Lehl si na postel a truchlil.

Josef se vrátil domů a Karlík nikde. Vyšel schody a vešel do Karlíkova pokoje. „Karlíku, děje se něco?“ zeptal se Josef. Karlík se otočil na druhou stranu, zády k Josefovi. Josef se posadil na Karlíkovu postel a řekl mu: „Karlíku, ať se stalo cokoli, jsem tu pro tebe. Kdyžtak přijď dolů.“ Karlík se otočil a Josefa objal. „Děkuju!“ řekl ubrečeně. Pak Josefovi všechno vyprávěl. Řekl mu, že chce rodičům pomoci, ale neví, jak. Josef ho vyslechl a byl trochu naštvaný, že ho Karlík neposlechl, ale odpustil mu to. Josef mu řekl, že se jim už nedá pomoci a že na ně musí zapomenout. Karlík ho poslechl.

Jak plynuly roky, Karlík vyrostl. Žil krásný život, ale vždy na svoje narozeniny si vzpomněl na dobrodružství se skříni.

Justýna Kozáková, 7.B

Ilustrace: Klára Winterová a Tomáš Hynek, 8.C

Vojtěch Nedošínský, 2.D

Návrat do Vlčího doupěte

Mé jméno je Berthold Marian Schenk Gref von Stauffenberg. Má křestní jména vám asi nic neříkají, ale mé příjmení a šlechtický rod je znám po celém světě jako symbol protinacistického německého odboje za druhé světové války. Můj otec Claus von Stauffenberg, důstojník německého Wehrmachtu, se 20. července 1944 společně s několika německými generály pokusil o atentát na Führera Velkoněmecké říše Adolfa Hitlera.

Po neúspěšném atentátu a nepovedeném převratu za použití rezervních vojsk byl můj otec na rozkaz vůdce popraven i s ostatními představiteli německého odboje.

Válka moji rodinu zcela minula. Žil jsem s matkou a dvěma sourozenci v bavorském Bambergu. Po válce jsem vstoupil do armády Západního Německa, kde jsem se tvrdou prací vyšplhal až na hodnost generálmajora. Celý život mě ale pronásledoval pocit viny. Naše rodina byla velmi vlastenecky založena a můj otec mě od mala učil milovat svou vlast a sloužit jí. Proto bylo pro naši rodinu rozdělení Německa mezi Sovětský svaz a Spojence velkou tragédií.

Když mi bylo 89 let, přišlo mi pozvání na sraz německých veteránů z dob studené války. Vždy jsem se těchto akcí rád účastnil, a proto jsem se na místo srazu okamžitě vydal.

Když jsem dorazil, byl jsem přivítán ostatními veterány a po prohození pár slov jsme se odebrali do novinářského sektoru, kde se mnou paní moderátorka udělala rozhovor. Stále jsem měl ale pocit, že v davu stojících novinářů stojí někdo, kdo tam nemá co dělat.

Po dokončení rozhovoru jsem se vydal zpět k autu, ale nemohl jsem se zbavit pocitu, že mě někdo sleduje. Když jsem přišel k autu, v odraze okénka jsem zahlédl vysokého muže v černém kabátu s kloboukem na hlavě. Muž ke mně přistoupil a já se odhodlal promluvit: „Co po mně chcete? Peníze nemám a to jediné, co jsem měl, jsem ztratil.“ Tajemný muž pouze natáhl ruku a podal mi stříbrnou vizitku. „Tak proto jsem tady. To, co jste ztratil, je možné ještě zachránit. Váš otec by určitě souhlasil také.“ řekl muž a mně přeběhl studený mráz po zádech. Vizitku jsem si vzal, rychle jsem nastoupil do auta a odjel jsem domů.

Doma jsem si vizitku důkladně prohlédl. Na stříbrné kartičce byl vyobrazen německý železný kříž. Z druhé strany bylo číslo popisné a adresa, na které se nacházela bamberská zřícenina hradu.

Nevěnoval jsem vizitce nějakou zvláštní pozornost, ale stále mě trápilo pomyšlení na slova toho tajemného muže. „Váš otec by určitě souhlasil.“ znělo mi v hlavě. Vůbec mi to nedalo spát, a proto jsem se ještě tu noc do zříceniny hradu vydal.

Hrad byl obrovský a trvalo mi několik hodin, než jsem našel správný vchod. Když jsem vstoupil do první místnosti, utrpěl jsem šok. Stál jsem v místnosti, která byla oproti zbytku hradu opravená a moderní. Rozhlédl jsem se po místnosti a spatřil jsem obrovské vztyčené kolo. Přistoupil jsem blíž, abych více prozkoumal tento záhadný stroj.

„Jsem rád, že jste dorazil, pane Stauffenbergu. Vidím, že vás zaujal náš časoprostorový inkubátor.“ ozvalo se za mými zády. Záhadný muž ze srazu veteránů ke mně přistoupil blíž. Nespouštěl jsem z něj oči a pozoroval jsem každý jeho pohyb. „Mé jméno je Norman Werner, bývalý člen protinacistického odboje, do kterého jsem vstoupil ve velmi mladém věku.“ Sundal si černý klobouk a já jsem mohl zahlédnout jeho starou vráscitou tvář. „Není čas na vysvětlování. Vaším úkolem je putovat do roku 1944 a varovat vašeho otce o celkovém neúspěchu operace Valkýra a změnit tak dějiny.“ Muž přistoupil ke stroji času a začal na klávesnici psát příkazy.

Neváhal jsem ani minutu. Neměl jsem co ztratit. Celé kolo se začalo točit a já do něj vstoupil. Muž mi podal papíry s instrukcemi a adresou. „Zachraňte Německo před zkázou.“ řekl muž a věnoval mi přátelský úsměv. Následně mě oslepilo prudké bílé světlo a omdlel jsem.

Po probuzení jsem se objevil v klášteře. Rychle jsem vstal a vyrazil jsem dveře ven. S úžasem jsem pozoroval Berlín z úpatí kopce, na kterém klášter stál. Neztrácel jsem čas a vydal jsem se na adresu, kterou mi předal záhadný muž.

Došel jsem na adresu a stál jsem před zapadlým domkem v jedné uličce v centru Berlína. Vešel jsem dovnitř a uviděl skupinu generálů a mého otce Clause von Stauffenberga. Muži zírali na moji uniformu a z jejich pohledu mi bylo jasné, že nedokážou rozpoznat moji hodnost. Jeden z generálů se vzpřímil a pravil: „Kdo jste, vojáku?“ „Není důležité, kdo jsem, ale proč tu jsem. Stejně byste mi neuvěřili. Váš plán, i když se zdá být dokonalý, selže a vaše ženy se stanou vdovami.“ odpověděl jsem. Můj otec se po těchto slovech postavil a vytáhl svou pistoli, kterou namířil proti

mně. „Jak jste se dozvěděl o Valkýře? Je to Hitlerův špion.“ řekl. Po těchto slovech několik generálů vytáhlo své služební pistole a namířili je mým směrem. „Pane Stauffenbergu, pokud mne nevyslechnete, Berthold a vaše žena o vás přijdou.“ V očích svého otce jsem po těchto slovech poznal strach. Pomalu sklonil pistoli a zasunul ji zpět do pouzdra. „Co podle vás máme dělat?“ otázal se můj otec rozechvělým hlasem. Přistoupil jsem k mapě a prstem jsem ukázal na Vlíčí doupě, Hitlerův stan ve východním Prusku. „Až Hitler dorazí na vojenské jednání do Vlíčího doupěte, nepokládejte výbušninu pod stůl, ať se děje cokoli.“ Mého otce má slova velmi překvapila a po delším uvažování kývl hlavou na souhlas. Přistoupil jsem ke svému otci a podal mu ruku. „Budoucnost Německa leží ve vašich rukou, otče.“ řekl jsem a odešel z domu.

O několik hodin později jsem nasedl do autobusu a jel zpět ke klášteru, kde na mě opět čekal stroj času. Krátce před vystoupením jsem zaslechl rádio v kabině řidiče, které pořád dokola opakovalo jednu větu: „Vůdce je mrtev.“ S nenápadným úsměvem na rtech jsem vystoupil z autobusu a vydal se ke klášteru s myšlenkou, že to já stojím za záchranou celé Velkoněmecké říše a jejího lidu.

Tomáš Havel, 9.D

Ilustrace: Marianna Kokešová, 4.A

Marie Homolková, 6.B

Cesta časem za dědou

Psal se rok 2023 a právě jsem dovršil patnáct let. Od svého dědečka Vladimíra Bartoše jsem dostal hodinky. Nebyly to ledajaké hodinky. Byly to hodinky, v kterých byl zabudován stroj času. Děda mi řekl: „Používej to chytře a nevyváděj s tím hlouposti, je to nejcennější věc, kterou mám. Teda samozřejmě až na rodinu a přátele.“ Vždycky jsem rád poslouchal dědovy historky a říkal jsem si, že bych v té době chtěl žít.

Také mě zajímalo, jestli jsou některé jeho povídky pravdivé.

Rozhodl jsem se, že hodinky využiju. Vrátil jsem se do roku 1970, to bylo dědovi nějakých 15 let. Objevil jsem se v dědově rodné vesnici jménem Radešín. Všechno bylo takové pomalejší. Lidi vypadali veselejší a hned jsem slyšel zpěv. Vycházel z tamější hospody. Potkal jsem prvního člověka. Byla to starší šedivá paní. Byla velmi milá a ptala se, co hledám, že mě tady ještě nikdy neviděla. Řekl jsem, že hledám vesnický rybník, a paní mi hned poradila. Došel jsem k dědovu rodnému domu a vypadal úplně identicky,

jak ho popisoval ve své knize.

K domu vedla lipová alej. Chalupa s velkou stodolou byla lemovaná břehem velkého rybníka. Zaklepal jsem a dveře otevřel můj děda, tehdy malý, vyzábělý patnáctiletý Vlád'a. Měl černé vlasy a oči. Když jsem mu začal vyprávět, jak to všechno je, nevěřil mi. Ukázal jsem mu svoje hodinky a on mě hned přivítal. Bylo to podivné, ale hezké. Svůj příběh jsem řekl zbytku rodiny. Byl tam Vládi otec, matka a mladší bráška Boža. Ustlali mi v malé komůrce a řekli, že tam mohu dočasně bydlet. Já jsem poděkoval a Vlád'a mě šel představit svojí partě.

Poznal jsem dědova největšího kámoše Václava. Začal jsem se ptát na jejich zážitky, o kterých mi povídal, a oni potvrdili, že je všechno pravda. Třeba jak Václava vyhodil učitel a za chvíli vešel do třídy ředitel, Václava držel za límec a křičel na učitele: „Ty ho vyhodíš za dveře a on si tam v klidu kouří cigáro.“

Nebo jednou řekla učitelka, že si další den můžou přinést do školy domácí mazlíčky. Děda přivedl krávu a ta se v aule školy vykakala. Všechny ty báchorky byly pravdivé. Chodil jsem s dědou i do školy. Učitelé byli ostřejší. Poznámký neexistovaly. Vždycky, když jsme něco vyvedli, vlepili nám prostě pohlavek, bouchali nás rákoskou přes dlaně, nebo jsme stáli v koutě. Škola byla celá taková volnějši, ale tresty byly horší.

Ráno jsem musel s Vlád'ou krmit krávy, museli jsme štípat dříví a topit ve všech trojích kamnech. Když bylo období, sekali jsme kosou trávu. Prvně mi to nešlo, ale po pár týdnech už to šlo jako po másle. Vlád'ův táta, můj praděda, byl sklenář a také vyráběl nábytek. S tím jsme mu pomáhali my. On ale také opravoval auta a „hrabal se“ v motorech. S tím mu pomáhal Boža. Už od narození ho fascinovala auta a motorky.

Byli jsme parta šesti kluků, a když nebyla práce, pořád jsme lítali venku. Když nebyl sníh, hodně jsme hráli fotbal. Vždycky jsme se rozdělili do dvou národních týmů. Většinou jsme byli Anglie, Brazílie nebo Československo. Také jsme byli pořád na rybníku. Kdo neskočil z šestimetrového stromu po hlavě do vody, byl „srágora“. V zimě jsme byli pořád na zamrzlém rybníku a hráli jsme hokej. Zůstal jsem tam nakonec rok. Potvrdil jsem si všechno, co jsem chtěl. Děda nekecal.

Tato doba měla plusy i minusy. Byla hezká, ale těžká. Lidé drželi hodně spolu, nehádali se kvůli hloupostem. Nespěchalo se tolik. Avšak nebyly žádné technologie. Když jsi něco nevěděl, musel sis to najít v knize. Ne jako my, že to napíšeme do počítače a hned víme odpověď. Lidi nemohli cestovat, komunisti je totiž nepustili přes hranice. Děda nemohl jít na střední, na kterou chtěl, protože mu to komunisti zakázali. Lidi to ale spojovalo. Hodně jich bojovalo proti režimu. Bylo hezké se do této doby podívat, ale žít bych v ní nechtěl. Máme všechno mnohem lehčí a toho bychom si měli vážit.

Jan Hrušovský, 9.C

Ilustrace: Magda Sedláčková, Nela Čedíková, 5.B

Lucie Drahá, 6.C

Sametové klíče

Bylo 17. listopadu 2023, byl státní svátek a já byla doma. Maminka se rozhodla, že uděláme velký úklid na půdě. Poprosila mě, jestli bych jí nepomohla. Na půdě ležela spousta zaprášených krabic různých velikostí. Některé ukrývaly poklady z mládí mých prarodičů, to byly ty nejvíce zaprášené. Také tam byly krabice, ve kterých byly uloženy vzpomínky na maminičino dětství a mládí. Jedna krabice ukrývá věci z mého dětství. Zasněně jsem se rozhlížela po půdě. „Tak budeš se tu jen rozhlížet, nebo mi i pomůžeš?“ ozvala se maminka.

Vrhla jsem se na první krabici, co jsem měla po ruce. Setřela jsem velkou vrstvu prachu. Byla to krabice z maminičina mládí. Zvědavě jsem ji otevřela. Byla plná různých fotografií a pohledů. Mýma rukama prošlo i pár suvenýrů z cest nebo dopisy, co si posílala s přáteli.

Nejvíce mě zaujaly klíče. Chvilku jsem si je prohlížela. Visel na nich přívěsek s československou vlajkou. „Mami, čím to jsou...“ otočila jsem se, ale maminku jsem za sebou neviděla. „Nejspíš si šla pro něco dolů,“ zamumlala jsem si sama pro sebe. Klíče mě pořád přitahovaly. Napadlo mě s nimi zacinkat, a také jsem tak učinila. Tma, motá se mi hlava, pak už nic nevím.

Probudila jsem se v nějaké posteli, nebyla pohodlná. Trochu jsem se rozhlédla po místnosti. Nacházela se zde skříň, psací stůl a spousta poliček. Byl to prostě běžný pokoj, akorát byl na můj vkus dost retro. Znovu jsem se rozhlédla po pokoji, na zdech bylo vylepeno několik plakátů s Michaellem Jacksonem. „Fíha, někdo má asi hodně rád Michaela Jacksona.“ Na nočním stolku stála sklenice s vodou, lampička a také rámeček s fotografií. Když jsem se na fotografii podívala z blízka, byla jsem překvapená. Na fotografii totiž byla moje maminka s květinou v ruce, byl to její první školní den. Vím to, protože mi tuto fotku ukazovala babička. Nerozuměla jsem tomu. Byla jsem v pokoji svojí maminky. Chvilku mi trvalo tuto informaci zpracovat. Co se to stalo? Po chvíli jsem se ale odhodlala. Vyšla jsem z pokoje ven. V kuchyni babička zrovna stála u kamen a vařila míchaná vejíčka. Z přemýšlení mě vytrhl mužský hlas. „Dobré ráno,“ ozvalo se za mnou. Vůbec jsem nevěděla, kdo to je. Po chvíli mi to došlo. Určitě je to můj dědeček. Nikdy jsem ho ve skutečnosti neviděla, zemřel těsně před tím, než jsem se narodila. „Dáš si snídani?“ zeptala se mě babička. „Za chvíli.“ Přesunula jsem se k televizi, byla dost malá. Zrovna dávali zprávy. Mluvili o události zvané sametová revoluce. To znám ze školy. Podívala jsem se na kalendář, co visel na zdi. Bylo 19. listopadu 1989. Dějepis mě vždycky bavil, hned mi došlo, kde jsem a k čemu během několika dnů dojde. „No, tak to je super,“ zamumlala jsem. Babička mě ale uslyšela a zeptala se: „Co je super? To slovo jsem nikdy neslyšela.“ „Ale nic, mami, nic se neděje.“ Z nepříjemné konverzace mě naštěstí zachránil zvonek. „Dojdu tam.“ řekla babička, teď už ale vlastně moje maminka. „Lenko, Lenko!“ volala na mě babička. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že volá mě, protože na jméno Lenka neslyším. Svižným krokem jsem se vydala ke dveřím. Před dveřmi stáli čtyři mladí lidé. „Tak co, jdeš teda ven?“ ozvala se blondáta dívka nízkého vzrůstu.

„Ven? Jo, ehm, vlastně ven.“ odpověděla jsem nejistě. Byla jsem dost zmatená, netuším, co je to za lidi. Všimla jsem si vysokého kluka s černými vlasy. V ruce měl praporek s heslem „HAVEL NA HRAD!“ Hned mi došlo, kam jdeme. A vůbec se mi to nelíbilo. Než jsem se stihla rozkoukat, byli jsme na cestě. Byla tam taky zrzka, někoho mi připomínala, ale nevím koho. „Na, vezmi si tohle.“ promluvila na mě zrzka a podala mi praporek s Václavem Havlem. „Díky.“

Po chvíli mi došlo, že ta zrzka je mamčinina kamarádka Eva, občas k nám zajde na kávu. Uběhlo pár minut a my stále bloudili po Praze. Prahu jsem znala moc dobře, ale nevěděla jsem, kde se nacházíme, za ta léta se totiž nejspíš dost změnila.

Po chvíli jsem uslyšela hukot davu, srdce mi tlouklo jako o závod. Měla jsem strach. Blížili jsme se k davu. Po pár minutách jsem uviděla obrovský dav lidí. Ostatní nebyli nervózní. Nejspíš proto, že nevěděli, co se stane. Po pár desítkách metrů jsme vstoupili do davu. Všude kolem bylo mnoho lidí. Všichni pokřikovali různá hesla jako „MÁME HOLÉ RUCE!“ nebo „HAVEL NA HRAD!“ Začala jsem protestovat s nimi, nad hlavou jsem mávala praporkem, který mi předtím dala Eva. Pocit bezpečí však netrval dlouho. Brzy se totiž ozval nějaký křik. Když jsem spatřila, co se děje, udělalo se mi zle. Všude byli policisté a měli obušky, kterými ubližovali lidem. Procházeli davem jako sršně včelím úlem. „Nesmíme to vzdát.“ řekla Eva. Policisté se blížili blíž a blíž. Jeden už byl skoro u mě. Napadlo mě, že zkusím zacinkat

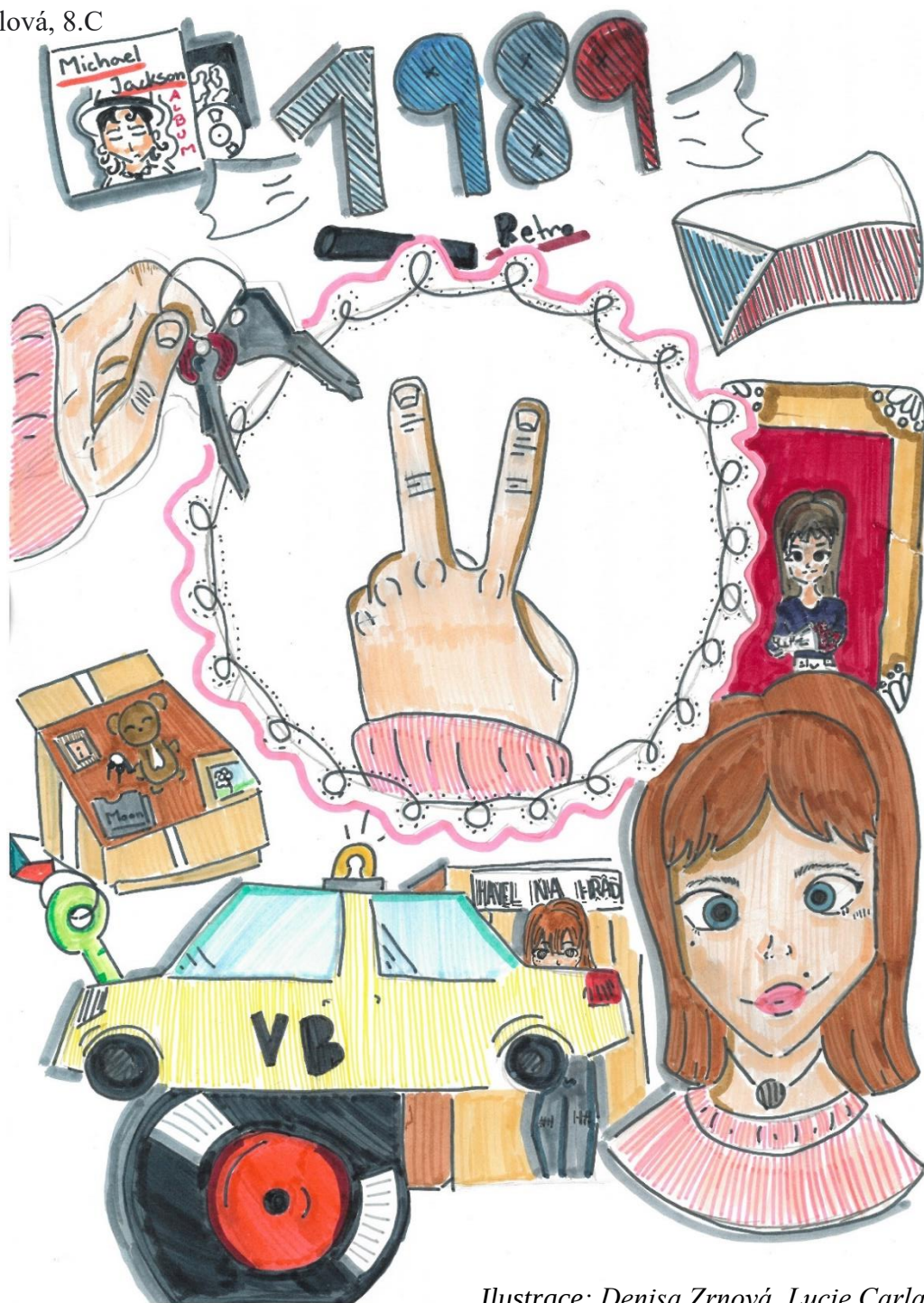

klíči, možná se při troše štěstí dostanu zpátky domů do roku 2023. Policista už napřáhoval ruku, když vtom můj plán s klíči zafungoval.

Probudila jsem se zpátky doma na půdě. Všude kolem byly krabice. Nade mnou stála maminka s dost vyděšeným výrazem. „Jsi v pořádku?!“ „Jo, neboj, nic mi není.“ Podívala jsem se na svou ruku, ve které jsem pořád svírala klíče. Pousmála jsem se a zahodila klíče zpět do krabice, kterou jsem následně zavřela.

„Stejně by mi nikdo nevěřil.“ pomyslela jsem si.

Monika Knolová, 8.C

Ilustrace: Denisa Zrnová, Lucie Carla Šolýová, 7.C

Viktorie Novotná, 5.C

Milí žáci, vážení rodiče,

čas ve škole i mimo ni letí neúprosně a nezadržitelně. Na předchozích stránkách jste měli možnost zhlédnout zlomek práce, kterou účastníci letošního ročníku projektu „Napiš pro mě“ v uplynulých měsících odvedli. Tento školní projekt má dlouholetou tradici a rozvíjí nadání našich žáků v oblasti literární tvorby, výtvarného, ale i hudebního umění. Téma Cestování časem nás přenáší z běžné reality do dob dávno minulých i do epoch, které lidstvo teprve čekají. Možná si také někdy říkáte, jak úžasný by mohl být výlet do minulosti a setkání s předky či slavnými osobnostmi. Nebo vás láká spíše budoucnost? Ať tak či onak, přiznejme si, že tady, s našimi blízkými, je nám nejlépe.

Svým kolegyním a kolegům děkuji, že děti celým projektem provedli, podporovali je a vzali na sebe velmi těžké břímě vybrat z mnoha skvělých prací ty nejlepší.

Děkuji všem zapojeným žákům a srdečně gratuluji vítězům jednotlivých kategorií.

Ing. Klára Karlíková
ředitelka školy

„Speciál“ Školní drbny, červen, ročník 2023/24, vydává Základní škola, Příbram VIII, Školní 75 jako své speciální školní noviny k soutěži „Napiš pro mě“ za podpory města Příbram v rámci projektu „Podpora demokratického přístupu na ZŠ Školní“.

MĚSTO PŘÍBRAM

Připravili učitelé a žáci Základní školy, Příbram VIII, Školní 75. Obrázek na titulní a zadní straně: Magda Sedláčková, Nela Čedíková, 5. B. Jazyková úprava: Školní drbna. Grafická úprava: Školní drbna.

Sazba a tisk: Základní škola, Příbram VIII, Školní 75.